

Vrste, letnik in soloto
 kaja in velja v Mari-
 boru brez polljanja na
 leta vse leto 5 gl. — k.
 za pol leta . . . 4 . . .
 za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
 za vse leto 10 gl. — k.
 za pol leta . . . 5 . . .
 za četrt leta 2 . . . 60 . . .
 Vrednisto in opravništvo
 je na stolnem trgu (Dom-
 platz) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznánila:
 Za narodno dvestops
 vrsto se plačuje
 6 kr., če se tiskajo 1krat,
 5 kr., če se tiska 2krat,
 4 kr., če se tiska 3krat-
 več pisemke se plaču-
 je po prostora.
 Za vsak tisek je plačati
 kolek (stempel) za 30 k.
 Rokopisi se ne vračajo,
 dopisi naj se blagovoljno
 frankujejo.

St. 29.

V Mariboru 9. junija 1868.

Tečaj I.

Brezova mast in ljubljanski nemškutarji.

III.

Zadnjič smo rekli, da ne vemo, kaj nam je od vlade pričakovati, kar se tiče znanega poslanstva z nemškutarsko prošnjo na Dunaj. Danes „Presse“ pripoveduje, da so bili dr. Ant. Turniček, Anton Drehoher in Edmund Derpin s to prošnjo pri ministrih Giskri in Taaffeji lepo sprejeti, pa da se je obljubilo njihovi želji ustreči. Slišati je, da jih je tudi znani dr. Klun, spremil k ministerstvu. Dr. Klun se je bil pred volitvijo v deželni zbor pismeno trdno zavezal, zvest ostati narodnjakom, kateri so ga posadili na stol, ki zdaj na njem sedi. Ta njegova vezalna pisma imajo naši prvaki v roci, in zakaj jih ne pokažejo na dan, da bi svet zvedel in videl, kakšen je dr. Klun v resnici?

Akoravno vsa Ljubljana gotovo nima ne dr. Turnička, ne Drehoherja, ne Derpina, vendar je gotovo, da pod odéjo teh imen tiče dr. Uranič, Aleksander Dreó in Edmund Trpin. Izvrstna trojica! Čudno je, kaj se v avstrijski ustavi sme počenjati, če se počenja zoper Slované! Ako bi se od narodne strani bila prinesla enako vrtoglava prošnja, najbrže bi se bilo poslancem reklo: ali ne veste, da je Avstrija ustavna država? Ali nimate doma deželnega in mestnega odbora, in tudi na Dunaji v državnem zboru zastopnikov, po katerih se morete glasiti? Tam so tista vrata, skozi ktera ste notri prišli in skozi ktera glejte, da naglo odidete! To bi bil pravi odgovor tacemu početju, ktero je v svoji slepoti razžalilo cesarskega namestnika in zakoniti deželni zastop, ter prekoračilo pot, po kakoršnem se hodi v ustavni državi.*)

Res je, da se nemškutarji grdo lažejo, kakor je od nekdanjih njihova poštena navada, ako trdijo, da je 305 ljubljanskih, največ davka plačujočih meščanov podpisalo dunajsko prošnjo, kajti dobro vemo in vsa Ljubljana z nami, da so jo podpisali vsi nemški turnarji, izmed katerih večina vinarja davka ne plačuje, da so jo podpisali trgovski pomočniki, uradniki in služabniki zasobnih (privatnih) ljudi, s kratka vse, kar je podpisati hotelo in znalo. Pa vendar se je nabralo samo 305 podpisov! Ali to nič ne dé; nemškutarji poleg vsega tega usta tako široko odpirajo in po svetu kričé, kakor bi vsa kranjska dežela stala za ozkim hrbtom te raznovrstne, iz vseh voglov nabrane množice! In vendar se je ta prošnja s temi podpisi izročila ministerstvu ter „Presse“ govori, da se je lepo sprejetim poslancem obljubila pomoč.

Treba se je torej tudi od naše strani temu ogromnemu koraku oglasiti z ogromnim korakom, in brez ozira znamenje pod-

*) Kakor izvemo že v zadnjem trenutku od svojega ljubljanskega dopisnika, ni se slavni deputaciji pri ministrih bolje godilo. Vide: dopis iz Ljubljane! „Presse“ jedna laž več ali manj nič ne dé; „Drehoher“ mora imeti svojo „Drehnase“. Vredn.

phovanja, znamenje laži, znamenje razdiranja mestnega in deželnega miru, znamenje hudobnega zavijanja resnice, znamenje farizejskega hinavstva, znamenje policijske zveze zažgati na čelo tistih, ki nam podtičejo večino teh grdih činov! Treba jim je to znamenje tako globoko vpaliti, da jih pozná narod in ves svet, kakor je Kajna poznala in ogibala se ga vsa stvar na zemlji! — Prišla je resna doba, v kateri je premalo, v tem ali onem časopisu dvakrat ali trikrat izza grma sprožiti rjavo, na kresilni kamen narejeno, samo z debelim skalovnim smodnikom napolnjeno pušo, kateri skoraj vselej na prašnici pogori. Neovržno je treba dokazati, da naši nasprotniki res lažejo, da javno po časopisih in skrivaj na tihem vrtajo, podpihávajo, ščujejo, razdirajo, izkušajo počasi deželo vstrojiti za Prusa, izpodkopavajo meščansko blagostanje, a potlej znajo vedno tako zasukniti, kakor bi vse to mi delali! Če naši nasprotniki res tako pošteno hodijo po ravnem potu, vprašati jih smémo: zakaj svétu ne pokažete svoje promemorije, zakaj ne pokažete njenih podpisov?

Mnogo smo ljubljanski Slovenci že sami zakrivali, ker nismo spoznali prave dobe, v kateri je bilo treba gibati — naj se vendar vsaj zdaj spámetujemo! Odstavimo dozdanji običaj, vso krivico valiti na tiste, ki si nam upajo v oči povedati, kar sami na svojo grozno škodo napak delamo, in kar je krivo, da že nekaj let padamo od stopinje do stopinje. Odpravimo rajši napake! Odzvonilo je starim časom in starim polževim korakom! Deželni zbor je naš in njegovo jedro je v deželnem odboru, kateri je tudi še v naših rokah. Deželni odbor naj torej stopi na noge, ter po Kranjskem zbere glasove zoper pamflet, ki so ga na Dunaj nesli dr. Turniček, Drehoher in Derpin. Pa ako deželni odbor tega ne smé ali neče (zakaj ne, pač na umémo), naj se brez njega po deželi naberó podpisi, kakor so se brez njega zbirali za prošnjo o slovenskem jezici, na ktero se je bilo zgromadilo 20,000 podpisov. Pokažimo, da je za nami dežela in narod, ki se ne dá ustrašovati peščici rogoviležev pokvarjenega ljubljanskega mesta, ter da si ne dá korenk izpodjesti od tacih 305 ljubljanskih mramorjev. Če tako radi posnemljemo brate Čehe, posnemljimo jih posebno v eneržii, kader je treba delati! „Novice“ 3. junija sklicujejo Slovence v politično društvo, v katerem bi se mogli po zakonu braniti sékanju modrasjih zob, ki tičé v strupenih čeljustih naših sovražnikov. Tako društvo je dobro in potrebno, posebno če tudi nemškutarji osnujejo svoje društvo, imenovano „constitutioneller Verein“, — dobro je, ali premalo, mnogo premalo! Začelo se je govoriti, kar je bilo slišati že takrat, ko je bil še Bach za cesarskega namestnika v Ljubljani, a kar se ni bilo do zdaj še uresničilo, da namreč naši sovražniki mislijo osnovati tudi nov časopis „constitutionelle Zeitung“. — In mi? Torej „Laibacherica“ in

Listek.

Listi iz bele Ljubljane.

IV.

(Slovensko politično društvo; deputacija in promemoria; domače in ptuje cvetke; dramatično društvo in deželni odbor; vprašanje.)

Kakor sem zadnjič omenil, bil je pravi „šabeš“ za nekatere korespondente znanih judovskih listov, ko so zopet enkrat mogli udrihati po Slovincih, in ometati jih z blatom laži in nesramnega obrekovanja. Ali tako, kakor stara „Presse“ ni se odrczal nobeden list, kajti v uvodnem članku spravila je take na dan, da res mora potrpežljivost zmanjkati še tako krotki duši. Pri tem vstrizanju se je enkrat stara obrekovanka vrezala, tacih nesramnosti ne gré prežekovati po časnikarski poti, in dotične osebe, kakor tudi društvo „Sokol“ bodo si zadostila iskali po drugi poti. Takemu početju nasproti pa bode razvidel vsakdo, da je treba krepko stopiti na noge in braniti svoje pravice proti napadom potuhnjenih zakotnikov. Vse hvale vjedna je tedaj misel, ktero razgláša več domoljubov v zadnji številki „Novice“, da se v Ljubljani društvo za varstvo ustavnih narodnih pravic, h kateremu se vabijo domoljubi bližnji in daljni. Oznanila naj se pošiljajo gosp. dr. Janezu Ahačič-u, mestnemu odborniku in posestniku. Živa potreba takega društva bode gotovo privabila v nar krajšem času dostojno število domorodcev, da se društvo kar mogoče hitreje v življenje spravi in svojo delavnost začne. Deputacija raztrobljena že po vseh nemških časopisih podala se je že na Dunaj s promemorijo 12 pol dolgo. Kdo da je pri tej de-

putaciji, in koliko glav šteje, nam ni znano, tudi ne, kje je bila izvoljena. Zakaj se nam ne povedó imena tako slavnih boriteljev nemštva? Zakaj se v meglo skrivajo, ko odhajajo in se ne pokažejo? Adres, promemori, memorandum-ov, kar jih je ta stranka že poslala slavnemu ministerstvu, kdo bi jih mogel prešteti? Zdi se nam malo čudno, da ta kulturni element kar ne more stati na lastnih nogah ter vedno in redno mora nadlegovati slavno vlado, naj ga podpira. Vsa podpora, ktero je imelo nemštvo, ali bolje rečeno, nemškutarstvo dozda od vlade, nehvaležno ne pripoznava za dovolj izdatno, ter hoče krepkejšo. Zdi se mi to umetno narejeno nemštvo ravno tako, kakor umetno izrejena cvetlica v rastlinjaku; dokler skrbni vrtnar kuri in toploti drži zrak, raste cvetlica in se razvija, postavi jo pa na prosto, kjer pride do nje le ena mrzla sapica, zamre ti in po njej je. Kar je umetnega, ne more se držati proti kreposti narave, in le z umetnimi sredstvi izdržuje se nekaj časa. Zatorej je pač zastoj vse naganjanje in prošnje za izdatnejšo podporo nemštvu, ono je cvetlica izrejena v rastlinjaku, ki v prostem, čistem zraku ne bode nikdar rastle in vedno hirala, ko domače cvetice lepo cveté in krepko korenine poganjajo. Naj prilivajo skrbni gospodari in vrtnarji, naj kurijo v rastlinjaku, da ptuje cvetke ne zamrejo, naj pri tem zanemarjajo domače v prostem rasteče cvetke, da le počasi rastejo in zaostajajo za onimi na vitez, leté vendar ne poginejo, ker imajo naravno zdravo moč v sebi. Ko pa pride vrtnar, ki bode z enako ljubeznijo prilival in strelgal vsem cvetkam, videli bode, kako mogočno se bodo razvijati začele poprej zanemarjene sirotice in kmalu dosegle toliko kreposti, da jih bo veselje pogledati. Zatorej nas malo briga, kaj počenjajo prijatli ptujih cvetlic, in če hodijo prositi vrtnarjev, da naj bolje „zakurijo. Naj kurijo kolikor jim drago!

novi list nas bota vsak dan mahala, mi bomo pa v sredo v „Novicah“ ter v soboto v „Triglavu“ zastokali, da nas boli! Če se stvar drugače v roke ne prime, nam ne bo več mogoče izhajati! — Branimo se, kakor živa stena, o kateri govori češka pesem: „zastonj je ob skalo s čelom tolči!“

Dopisi.

V Ljubljani, 7. junija. —p—. Kakor slišimo, dr. Turniček in njegova oba poganjčca Drehoher in Derpin so se na Dunaji neskončno blamirali, ko so bili ministrom nesli tisto, kakor se kaže nesrečno „promemorijo“ svoje bezljajoče črede. K ministrom jih je vpeljal slavní dr. Klun, in pokazalo se je, da jim je bilo tega moža res krvavo treba. Dr. Turniček je bil namreč odločen za govornika. Pripoveduje se, da je ženjalni Turniček, od straha trepetaje in po vsem životu do kože moker, (srce mu je delalo v stopah, da je s premajhne sape siromak pojema, kakor riba na suhem,) brezupno začel iz sebe motati svoj na pamet izvrstno naučeni govorček. Ali ustavi se modro izbrani parlamentar nemške izobraženosti, predno prisopiha ječeje in brisaje se do polovice, ter ne more besedice dalje ziniti, kakor bi mu bilo narejeno — hoče, pa ne more! Ker so se pa možje menda kaj tacega že naprej nadejali, bili so se vsi trije isti govor na pamet naučili, in torej začne Drehoher besedo nadaljevati tam, kjer se je bila Turničku sapa zaprla; ali tudi Drehoher ni vedel več nego poldrugi stavek ter obtiči tako neusmiljeno, kakor Turniček. Dr. Kluna je bilo tako sram, da se je svetil od znoja, ter ne počakavši, da bi Derpin svoje govorne črte razpostavil v bojni red, ker sta bila oba njegova prednika tako razmahana, začne tam ob kratkem dr. Giskri razlagati, po kaj so ti sv. trije kralji prišli tam od zadnjega krajčka nemških dežel na Dunaj. Kaj so opravili, ne vemo še na tanko; vendar glav ne drže po konci, ako tudi so dunajski listi pisali, kako prijazno jih je ministerstvo sprejelo, obetaje ustreči njihovim željam; ali to vemo in vidimo, da se poglavniki naših nasprotnikov skrivajo, kader je treba stopiti na noge, ter namestu sebe pošiljajo ničle v ogenj. Slavnega govornika dr. Turnička pa vprašam na ravnost:

„Slavni dr. Turniček! kako ste se predznili ministerstvu na Dunaji reči, da je vašo „promemorijo“ podpisalo 305 takih ljubljanskih meščanov, ki plačujejo največ davka? Če tega še ne veste, Vam mi pripovedujemo, da so Vašo koprivno „promemorijo“ podpisavali tudi služabniki, trgovski pomočniki in trgovski učenčki ljubljanskega mesta, — pa ste vendar dobili samo 305 podpisov? Pokažite nam imena, in porok smo Vam, da med njimi poleg mnogih drugih enake vrste najdemo tudi trgovske pomočnike, služabnike in učence g. Leskovca in g. J. C. Mayerja.“

O domačih, posebno časopisnih razmerah govoreč, moramo povedati, kako neprijetno nas je zadela novica, da „Glasnik“ letos drugega pol leta prestane izhajati, pa da ima „Slovenski Narod“ na Kranjskem samo 120 naročnikov! Slišite, kranjski Slovenci, ali nas tega ni nič sram? zakaj tako delamo? Zakaj sami sebe po glavi tolčemo še bolj nego naši najhujši sovražniki? Poleg mnogih vzrokov naj imenujemo tukaj samo dva. Prvi je ta: „Slovenskemu Narodu“, posebno po Kranjskem razširjanje, kakor je „Slovenskega Naroda“ listkar 4. dan t. m. bistroumno in z odkritosrčno pogumnostjo na ravnost izrekel, vpira: „immaturum consilium, proprium commodum et occultum odium!“ Ali vendar ne bode še konca te naše žalostne dobe? Drugi vzrok je, da imamo Slovenci zdaj preobilo časnikov. „Primorec“, „Gospodar“ in „Domovina“ se gotovo potezajo za slovenstvo; ali kaj vse to pomaga, ker vsak za-se vendar s težka životari ter ob enem žile izpodrezuje velicemu političnemu listu, kateri bi vsak dan imel izhajati in to v Ljubljani, v srcu slovenskega plemena! Tak list imamo, to je „Slovenski Narod“. Neboječ se bori za naše pravice, za napredek slovenskega naroda, kakor si do zdaj še ni upal noben slovensk časnik, pa ga vendar tako slabo podpiramo? Ker je pri nas število bralcev še zmerom premajhno, da bi se mogli ohraniti vsi naši časniki, in ker smo tudi preubožni, da bi vsak bralec mogel biti na vse ob enem naročen, torej bodimo pametni ter glejmo samo občenarodne

Pa dosti naj bode teh botanično-političnih premišljevanj o domačih in ptujih cvetljicah za zdaj; še ena važna reč mi je na srcu danes, o kateri mi ni moč, da molčim.

Z velikansko slovesnostjo stavili so naši bratje Čehi dan 16. maja, ko so kladali temeljni kamen k dolgo zaželjenemu narodu dostojnemu narodnemu gledišču. Da od naših ljubljanskih veljakov ni bil nobeden nazoč pri tej slavnosti, o tem govoril sem že zadnjič. Da bi dospeli tudi mi Slovenci enkrat do tega, kar imajo drugi naši slovanski bratje tako davnej, do narodnega gledišča, ustanovilo se je lansko leto v Ljubljani dramatično društvo, ktero ima gotovo lep visok namen, ki ga pa zamoremo doseči le s krepko podporo vseh rodoljubov. Kako pa se podpira to društvo, kaže nam odpis slavnega deželnega odbora Kranjske, v katerem je večina narodna. Leta in leta že se vedno gleda na to, da je v kontraktu, ki se sklepa z glediškim vodjo, tudi govor o slovenskih predstavah. Vodja Zöllner, ki je že dve leti vodil nemško gledišče prav dobro, ki pa za slovenske predstave ni storil prav nič, je dobil po sklepu deželnega odbora tudi za prihodnje leto vodstvo ljubljanskega gledišča. Ker tudi zdaj sam za slovenske predstave ne bode nič storil, sklenil se je kontrakt tako, da enkrat na mesec sme igrati dramatično društvo v gledišču proti temu, da polovico čistega dohodka dobi glediški vodja.

To je tedaj vse, kar stori deželni odbor z narodno večino za narodno društvo! Bogleme jaz mislim, da tako pogodbo bi bil odbor dramatičnega društva sam brez slavnega deželnega odbora lahko sklenil z vodjo Zöllnerjem, ker polovica dohodka pri slovenski predstavi utegne dostikrat presegati ves dohodek pri nemški predstavi. Kdo ima tedaj kaj koristi od te pogod-

koristi! Slavni slovenski vredniki! denite iz roke „Primorca“, „Domovino“ in „Gospodarja“, ter s peresom podpirajte in tudi svojim poprejšnim naročnikom priporočajte „Slovenski Narod.“*) Mi tega ne svetujemo, ker imamo kak postransk namen, nego samo zato, ker vidimo stvar, kakršna je. Kar se tiče „Glasnika“, naj bi ga v roke vzela, če moreta, gg. Stritar in Jurčič, ki imata posebno med mladino toliko iskrenih čitateljev.

Iz Ljubljane 6. junija. A. (Iz mestnega odbora; kaj bode z županom?) Včeraj bila je prva seja mestnega odbora in se je vršila volitev županovega namestnika in odsekov mestnega zbora. Od 22 nazočih odbornikov oddanih je bilo pri volitvi županovega namestnika 20 glasov in izvoljen je bil z večino glasov g. dr. Jožef Suppan. Volitve v odseke vršile so se tako le: 1. odsek magistratni: gg. dr. Orel, Seunig Vincenc, dr. Suppan, Stedry, Verhovec, 2. odsek pravniški in za osebne zadeve: gg. dr. Supantschitsch, dr. Ahačič, dr. Toman, dr. Kaltenegger, dr. Pfefferer, 4. finančni odsek: gg. dr. Schöppl, Dreo, Terpin, Deschman, V. C. Supan, Horak, 4. stavbeniški odsek: gg. Bürger, Malitsch; Stedry, Samassa Lassnig, Verhovec, Pauer, 5. odsek za revne zadeve: gg. Mahr, Seunig, Terpin, Pakič, dr. Ahačič, 6. policijski odsek: gg. Marinschek, dr. Recher, dr. Supantschitsch, Schwentner, dr. Bleiweis, 7. šolski odsek: gg. Dežman, Samassa, dr. Kaltenegger, dr. Toman, dr. Orel. S tem je tedaj ustanovljen novi mestni zbor.

Iz Ljubljane 5. junija. —r. Kakor slišimo, zaprtih je zaradi tepeža na Jézici nad 20 kmetov. Poklicani so bili na izpraševanje tudi nekteri narodnjaci, ki so bili tisto jutro po tepeži s železnico prišli iz Postojne, ter se potem s kolodvora po dunajski cesti peš podali v Ljubljano. Iz tega se vidi, da je bila tačas dunajska cesta pod vrlo pazljivimi očmi.

Res je, kar se je nedavno pisalo „Narodu“, da je pri zadnjih volitvah v ljubljanski mestni odbor nemškutarjem „obrotna banka“ mnogo koristila. Znani so nam možje, ki so poprej vedno z nami volili, ki se zdaj hodijo v čitalnico, — vsaj v njeno krčmo med narodne goste, in ki jim je naša stranka popolnoma upala; pa vendar so volili nemškutarje, — ker so od njih imeli novce na pósito vzete. Veliko moč ima „nervus rerum gerendarum“. Nemškutarji so se iz početka od nas učili, kako se pri volitvah zmaguje, ne sramujmo se zdaj mi k njim nazaj v šolo hoditi, akoravno so nekda bili naši učenci.

O ponočnem hrupu, ki je bil lansko poletje na velicem trgu našega mesta, brali smo nedavno v „Laibacherici“, ter potlej iz nje v drugih časopisih, da se je v Gradci potrdila razsodba prve instancije, samo g. Križaj da bode 4 namestu 5 mesecev zaprt. Vendar vsa ta reč menda ni tako gotova, kakor bi mislil človek, kateri jo je bral v vsevedči „Laibacherici“, ki ne vemo, od kod jo je bila pobrala. Gotovo je, da razsodbe še zdaj nima noben obsojenec v rokah, in celo slišati je, da je bilo iz Gradca prišlo, naj se ta stvar izroči vsa okrajni sodbi, da jo ona kaznuje, pa da je ljubljansko deželno sodstvo potlej vsa pisma zopet nazaj v Gradec poslalo. Kdo nam more zameriti, če smo radovedni, in z nami gotovo ves slovenski svet, kaj je resnica o tej stvari, o kateri se je že toliko govorilo in pisalo!

Od Savine. Nemilo je dolo vsakemu prijatelju slovenskega lepovernanskega slovstva, ko je v poslednjem „Glasniku“ bral oznanilo, da zaradi pomanjkanja naročnikov, ki so potrebni za vzdrževanje časnika, mnogo za služni vrednik ne more več izdavatí edinega slovenskega podučnega in lepovernanskega časnika, o katerem je té dni učeni prof. Lamanski izustil, da je izvrsten, in se lahko meri z vsakim drugim slovanskim časnikom enake svrhe. Še 200 bralcev ni našel, kakor vidimo iz zapisila naročnikov! Slovenci, ki se štejete med inteligencijo, ne dajte, da jenja „Glasnik“, ki je zares bil glasilo lepih znanosti in umetnosti, pokladnica narodnega blaga, razveseljevalec in podučevalec učeče se mladeži slovske. Mi naša literarna podvzvetja razkrušujemo in razkosamo in to je krivo, da naši časniki dolgega obstanka nimajo. Eden večji političen list bi nam zadostoval, v katerem bi se naj vse

*) Dasiravno sami nismo nikdar bolj čutili potrebo slovanskega dnevnika, kakor zdaj, ko nam domače zadeve jemljejo celi listov prostor, ne moremo pritrđiti mnenju našega dopisnika. Manjših listov nam je potreba za prosti slovenski narod, ki ne more in ne sme ostajati brez političnega in gospodarskega podaka, ki pa nimaniti časa, niti novcev, niti potrebne izobraženosti, da bi prebiral dnevnik. Osnajemo dnevnik za izobražene, puščajmo prostemu narodu teduice.

Vredništvo.

be? Le glediški vodja, ki je tako ob enem rešen vse skrbi za slovske predstave in vendar prav nič ne trpi na svojem žepu, če še ne pridobi s tem. Žalostna prikažen je, da se od narodnega deželnega odbora tako beraško odpravi društvo narodno, da se mu stavlja taka, skoraj bi rekel sramotna ponudba. Gotovo bode le v „Zwangslage“ odbor dramatičnega društva sprejel to ponudbo, če se mu ne bode bolje zdelo zahvaliti se popolnoma za toliko dobroto. Brali smo enkrat, da deželni odbor hoče enkrat na mesec brezplačno gledišče, trikrat pa zraven tega proti temu, da dobi vodja polovico dohodka. Ali neki „theatercomité“ ni bil teh misli, toliko se spominjamo, da bi bil celo ta „theatercomité“ enkrat na mesec zadovoljen s četrtno čistega dohodka za vodjo. Kako je tedaj, da se zdaj stavlja poprej omenjena, kumerna skledica na mizo? Ali se je morebiti slavní deželni odbor toliko uklonil imenovanemu „theatercomité“, da je velikodušno privolil glediškemu vodji še več, kakor je oni komité sam zahteval? Tako tudi naprej bode plačevala dežela za nemško gledišče 1600 goldinarjev, narodnemu zavodu pa se bo stavljal tako beraška skleda na mizo? Res po tem potu ne bomo prišli nikamor. Vprašanje se sili človeku, kdaj bi bilo pač mogoče dospeti s takimi prav polzevimi koraki do narodnega gledišča? Res je, da se stvar ne da čez koleno prelomiti, da je treba počasi napredovati, da je treba pripravljati, moči gojiti in pridobivati, učilnico osnovati in morebiti še kaj drugega. Ali začeti je treba krepko in čvrsto, ne pa tako neodločeno tavati okoli. Beraški začetek nas ne bode pripeljal nikamor, k večjemu na beraško palico?

A. L.—č.

politične moči zedinile. Lepo in lahko je svetovati, ali v djanje vpeljati težavno, ker imamo premalo pravih domoljubov. Tudi slovenski pisatelji premda in prezgodaj počivajo na svojih lavorikah. Ako je kdo spisal kakošno majžico in jo poslal med narod, že misli, da je zadosti storil — rad bi markterega slovenskega pisatelja, kateri je v svoji mladosti bil nevrudljivo deaven in vnet za narodno reč, poklical po imenu, ali nečem žaliti — mislim, da marsikteremu vest je nemirna, ako vidi, da naše narodno delo tako z velikim požrtvovanjem začeto ne napreduje. Zraven te pomilovanja vredne mladčnosti ste tudi dosti krive našega nazadka trmoglavost in sebičnost, radi naši domorodci nasomorjeno gledajo — če najdejo tu pa tam protislovje, in tako se vržejo v naročje oni nesrečepolni pasivnosti, ktera močno škoduje in zadržuje narodnega dušnega življenja razvitek.

Nekteri slovenski pisatelji novejši dobe so zgubili potrebno resnbnost, radi polivajo s slanim in neslanim humorom vsako literarno prikazen, imajo nekaj „odium occultum“ in mislijo, da jim stareji roke vežejo. Vendar ta misel ni temeljita. „Slovenski Glasnik“ je bil odprt vsakemu pisatelju in vredovan s taktom, ki je posebna lastnost Janežičeva — tega izvrstnega moža, kateri je v desetih letih bolje pospeševal slovensko slovstvo, kakor marsiktero rečeno društvo. Takega moža bi moral podpirati ves slovenski narod, ker ni najti hitro družega, kateri bi imel tako izvrstno estetično izobraženost in dober okus in modro previdnost. Kje bode sedaj razglaševali bogato nadareni mlajši slovenski pisatelji plode svojega uma? Glejte, kako potrebno nam bode od g. Trstenjaka nasvetovano literarno društvo, ktero bode s svojim fondom vzdrževalo časopis za literarne moči slovenske. V Ljubljani mislijo in govoré: „saj je „Matica“ zato“. Res je, ali ona izdava knjige, ne pa posameznih člankov. Sicer v „Letopisu“ tudi najdemo posamezne članke, pa kdo bode čakal celo leto na dušno hrano? „Glasnik“ je podpiral slov. pesnike, novelliste, jeziko- in bajeslovce, botanikarje, humoriste, celo kritikarje — uboge bučelice literarne, kje bode sedaj našle uljnjak? „Novice“ so preozke za Vašo delavnost, „Domovina“ sicer ima lepo ime, ali ne čutimo se v njej po domače, „Primorec“ se peča z drugimi predmeti, „Danica“ vam je prepobozna, „Tovars“ je za šolmaštre, „Slovenski narod“ za politiko, „Priatelj“ pridiguje, „Slovenski Gospodar“ uči knetovati, kje bodo tedaj našli pevci, pripovedavci, humoristi itd. svoje gnjezdo? Zato na noge vsi, katerim je mar za dušni napredek slovenskega naroda, in sopet zbudimo izvrstnega „Glasnika“. Pet sto naročnikov mu je zadosti, da vsaj izhaja po sedajni navadi, in teh bi ne našli med Slovenci? Duhovniki, posebno vi mlajši, kateri napredujete z narodnim gibanjem, in ki niste nikdar zatajili svojega jezika in poklica — na samotnih svojih stacijah, kaj vas druga oživljuje in okrepuje posebno v sedanjem krščanstvu sovražnem času, kakor berilo knjig in časnikov? Ako se hočete obdržati sploh mladega črstevega duha, njegujte in milujte Muze — scientiae erudiunt juventutem et oblectant senectutem“. Dijaki pustite smodke — in denar obrnite v prid izobraženja svojega duha, mladi slovenski uradniki, ki ste kot dijaci bili tako vneti za razvitek slov. slovstva — „Glasnikovo“ berilo Vam ne bode pripravilo nepopolnosti, mladi učenci Merkurjevi, tudi vas bode požlhalilo lepoznavsko berilo, slovenske gospodične izobraženejših stanov, sežite namesto po Dumasovih spisih, ki vam omeglenijo duh, pokvarijo fantazijo in vznemirijo srca — slovenska lepoznavna literatura ni še okužena z napakami življenja — podpirajte tudi Vi slovensko beletristično slovstvo. Naj nas prosti narod ne osramoti.

Črez 10.000 Mohorjevih družnikov nam očituje, da mu je več mar za dušno hrano, kakor pa slovenski intelligenciji. Gotovo je tudi 10.000 izobraženih Slovencev, kateri bi lahko vsako leto 1 gold. darovali za časopise in knjige lepega in znanstvenega slovstva. Koliko bi se dalo s tem opraviti! Ali navdušenja ni, — premalo zapopadamo svojo nalogo — premalo ljubimo svoj narod, in zato ta zaspanost. Naši sovražniki se združujejo v politična društva, nosijo tujega duha po pevcih in turnarjih med slovenski narod, mi pa roke križem držimo in se med seboj pikamo. Žalostna nam majka!

Osnovajmo politična društva, in ako že ne moremo velike politike delati, vsaj branimo si narodno življenje. Temu pa je treba živeža, in tega dajo sopet edini politični in lepoznavski časniki. Ne hodimo samo pēt in pit in govorit od mesta do mesta, od trga do trga, od vasi do vasi, temoč tudi podučevat.

Dobro je imeti vajeno telo, ali koristniši je vajen duh.

Od koroške meje, 2. junija. [Odgovor g. S. A.] Neki dopisnik iz junske doline mi očitā, da sem preveč miroljubne Podjunce zdrazil z mojim popisom „potovanje po junski dolini“. Nečem se pričakati ž njim, ali bi res boljše bilo, da bi vedno v savinski dolini ostal, ali da sem šel gledat, kako se obnašajo naši bratje na Koroškem. Nekaj se mi zdi, ima vendar dobrega; zbudil sem čvrstega dopisnika, ki razmere pozna, ljubi resnico itd., vse lastnosti za dopisnika; toraj lahko s Cezarom vskliknem: veni, vidi, vici. On nam bo razložil, kaj se je godilo pri združenju občin v Dobrlevasi, kako in kedaj so se poklicali Št. Vidčani k uradu, da povejo svoje mnenje, ali so res sprva pismeno poprašali in je li potem, ko se je večina za ločitev izrekla, se res druga pot vkenila, po kateri so le oni odločitvi glas imeli, ki so z Dobrolčani trobili v en rog, morebiti nam lahko povē, kaj se je počelo s sprošujo Št. Kancijance srenje zastran pridruže velikovškemu okraju, koliko je slovensčine sposobnih uradnikov, in če je takih, zakaj so zapisniki izključljivo nemški, vsaj je vendar mnogo Slovencev, ki trohice nemščine ne znajo; zakaj so domorodci roke križem držali pri velikovski volitvi, vidši agitovanje nasprotnikov, zakaj se je nekemu narodnjaku v Št. Mihelu zaslužek vzel. Evo brate jako lepih predmetov za vajo v slovenski pisavi.

Kakor se kaže, je dopisnik znamenit zgodovinar. Lahko bo nam tedaj razkladal, kako je bilo mogoče, da se je nemškutarstvo blizo tam ušotorilo, kjer se še dandanešnji nabajajo podkve turških konj. Kako je prišlo, da se nekteri tamošnjih domorodcev začnejo prilizovati kulturonoscem in zadostovati se z lepimi besedami „amicus Plato, amicus Aristoteles, sed magis amica veritas“, če je pa treba resnico povedati, pa je ljubezen do Nemcev in

strahopezdljivost pred zamero tako silna, da se spomin in besede denejo pod klop. Lep predmet bi tudi bil razkazati Slovincem, kako zastopata poslanca svoje volitve, koliko govorancij sta že sprožila v blagor zastopljencev. Mi nič ne slišimo — pa g. dopisnik bode gotovo kaj vedel; morebiti bi se še kaj naučili.

Razpravo o tem, ali se ima pisati Ši- ali Šotaraves, rajši opustiva, ker bi se število slovničarjev preveč pomnožilo; vsaj se še društvo sv. Mohora ne spodbika pisati Šitaraves. Ko bi bili preveč strogi v pisavi, dosledno bi morali pisati Dobravskaves namesto Dobrlaves ali Eberndorf, kar bi zamoglo gospodo žaliti, posebno malo tolstejšo.

Da so se prebivalci junske doline zdramili, res veselo je slišati; da bi le kmalu djansko pokazali, da ne spé več, ampak da se širi med njimi narodni duh. G. dopisnik nam je naznanil tudi veselo novico, da se že vadijo v slovenskem petji. Kaj potem overa, da ne napravijo besedo, da ne snujejo čitalnic še v Dobrlevasi, Velikovcu, Pliberku? Na noge tedaj, drugače moramo misliti, da se je dopisnik samo bahal. Radi verjamemo, da ljubi zraven Nemcev tudi svoj narod; pa ljubezen brez dél ne velja nič. On naj prime za oralo narodnega napredka in naseje junsko ledino s plodorodnim semenom narodnega navdušenja. On naj si prizadeva, da bo „Slov. Narod“ dobil več naročnikov nego 5. Namesto 20 preš bi priporočal, več politik, nego eno samo. Ko bi ne bila zadnjič v „Slov. Narodu“ žalostna novica, da „Glasnik“ preneha zaradi pomanjkanja naročnikov, bil bi danes Podjunčanom kaj o njem povedal. Če bomo v tem obziru kaj boljsega doživeli, čemo tudi verjeti, da je omenjeni dopisnik ovrgel gladko zajčjo kožo, in da so njegove besede res izvirale iz navdušenja do narodnega napredka in iz ljubezni do resnice, ne iz pohlepa prikupiti se neobhodni tovaršiji.

Konečno se ti zahvalujem presérni dopisnik za lep nauk in da Ti kaj malega vrnem, svetujem Ti prevdariti besede, Ulpiana „plus valere, quod agitur, quam simulate concipitur“.

Iz beljaške okolice, 1. junija. ≈ (Narodna veselica. Ljubljanskim rodoljubom!) Veselica, ktero so 24. t. m. bekštajnski narodnjaki napravili, je bila prav zanimiva. Pod jasnim nebom na prijaznem hribu je bila napravljena dolga miza, krog ktere se je vsedlo 28 zbranih svatov matere Slave. Kmalu so se glasile domače pesmi, in na obrazih se je bralo srčno veselje. Čez nekoliko časa izgovori domoljubni kmet B. željo, naj neki gospod kaj govori, in brž je ti želji več drugih privdarilo. Pozvani gospod vstane in navodivši, da čeravno ni pripravljen za obsirnejši govor, vendar le nekaj spregovoriti hoče. Na to se obrne proti severnim goram, koje je še večerno solnce zlatilo, in dokazuje, da so tudi kraj onih gorā nekda prebivali Slovenci, kar nam še sedaj mnogo imen vrhov, potokov in vasi jasno priča. „A sedaj prebiva tam ptuji narod, kateri se ne spominja in ne slavi spomina pridnih naših pradedov, kateri neobčutljivo stopa po zemlji, kjer trohne kosti onih, ki so tam prvič prebivališča stavliali, gojzde trebili in polje kopali.“ Spomeni se tudi koroških vojvodov, ki so — ni še 400 let odtlej — slovensko prisegali, ko so nastopili vladarstvo. Zapustivši žalostne spomine, se obrne govornik proti vzhodu in pozdravlja doline, „kjer se stanuje in slovi miroljubni rod slovenski“, opominovaje, naj vsakdo po svoji moči dela, da ostane naša mila slovenska zemlja naslednikom — vdanim materi Slavi...“ Marsikteremu pa se morebiti zmračí okó in misli si, da morda ne prejde veliko nad sto let in tudi po naših grobih bo stopal drug narod — in pozabljeni bodemo tam trohneli. Res, mnogo je naš narod že prestal, mnogo smo že zgubili in tudi zdaj se materi Slavi ne jasni še obraz; ali obupati nikar! Vsak narod se le sam jamo koplje, se le sam umori, če namreč obupa nad svojo močjo, nad svojimi zmožnostmi, če mu vpada srce in nima trdne volje živeti! Govornik kaže dalje na Čehe, katerih osoda je pred 50 leti tudi jako nemila bila, ki pa sedaj tako veselo napredujejo vkljub vsem in velikim zaveram. Opisuje na kratko slovesnost v Pragi 16. t. m. in priporoča, naj bi Slovenci se od severnih bratov učili, kako mora častiti svoj rod, kako varovati svojo narodnost, in kako skrbeti za njo in se vzajemno podpirati! Konečno napije napitnico na čast in slavo slovenski očetnjavi, in navdušeno je zdaj kupica ob kupici zazvonela. — Vsem, ki so bili pri tej domači veselici, in tudi onim, ki bi bili gotovo prišli, ko bi jih ne bile okoliščine zadrževale, zakličemo tudi tú, kakor je družbi rodoljub iz Kranjskega oni dan brzojavljal: Na zdravje! Slava! — Le naprej po poti za čast, slavo in povzdigo naroda našega! Pregovor pravi: „Človek brez vere, vere ni vreden“; ravno tako, dostavljam jez, naj nam tudi velja: Človek, ki svoj materni jezik, jezik, v katerem je prve besede spregovoril in tako svojo človeško prednost naznanil in prve svoje čute izgovarjal — človek, ki svoj materni jezik ne spoštuje, nego ga zaničuje in grdi, ni vreden, da se mu je kedaj jezik odvezal! —

Znani nemški „liberalni“ in „tolerantni“ časniki po kranjskih fantih, ki so nemške „turnerje“ malo pošegetali, hencano vdrihajo, raven pa tudi druge slov. rodoljube strašno sumničijo. Mislite, da tem listom njih čitatelji ne verjamejo vsake besede? Bolj od evangelja! Nemci in nemškutarji nas sedaj, posebno pa Kranjce, godijo s prav čednimi (?) nadevki, kakor Hotentote i. t. d., ktere mora naprej stepsti, in postati mora do jadranskega morja vse nemško! Tudi meni je že neki gospod nemec vsled črnilnih dopisov iz Ljubljane trdo očital, da imam in gojim simpatije do Slovanov zunaj Koroške! Pa vsaj vsega se pisati ne smem in ne morem, kar se mi je očitalo. Dokler ima Nemec (so že tudi izjemki) oblast in moč v rokah in se mu ti ponižno vklanjaš, tako dolgo ti bo kaj navdušeno o svobodi, enakosti vseh ljudi, toleranciji (potrpnosti) itd. govoril; kakor pa ga primeš za besedo, kakor čuti, da mu hočeš res ravnopraven postati, da mu hočeš izpod jarma se zmakniti, tako je on prvi, ki pozabi vse lepe fraze, in precej ti po policiji, po sili kliče! S takimi ljudmi se je res težko poganjati, ker lepe besede nič ne zdajo, s trdimi dokazi pa se še ne smeš pričakati.

Iz Kanala. Tembolj ko se narodna reč v našem belem trgu veselo razvija in raste, tembolj se nasprotniki naši sami sebe v sramoto zapučejo z njihovim nesramnim početjem. Pa tudi se jih naši pošteni Kanalci ogibljejo, kar je naj več mogoče.

Le prijatelj poliček naših nasprotnikov ni še zapustil, kterega jim

nezavedni kmet zvesto na mizo donaja. In ko jih božji cebedinček že malo preveč pobožca, se jim možgani vnamejo in razširijo, in vsakteri skuša drugega prekositi v psovanji čitalnice in njenih vrlih udov. Tako so se jim pred nekoliko dnevi možgani sopet prav razjarili, in stolp Segalov se je stresel, in most naš trdni se je zganil, ko so ti modrijani izustili, da v Kanalu ni nobenega naroda; zakaj tedaj se čitalničarji toliko poganjajo. Navadno jim na njih bedarije nobeden ugovarjati noče, ker premoški so naši narodnjaki, da bi bob v štolasto steno metali. Ali tako kletvino slišati, vsacemu, ki se človeka čuti, kri zavre in ponižanje gor ponižanje dol, moralo se jim je v butico zatrobilo, da v Kanalu je narod, in sicer čvrsti rod slovenski. Posebno se je zato potegnil hrabri naš Fel. Vittori, očitaje jim, da še živina se prišteva svojemu plemenu, da še cigani štujejo svoj rod. Da ti naši „hrusti“ niso nobeden narod, to že davno vemo. Veseli nas, da so nam to vendar enkrat sami pritrdili.

Ubi „kapún“ ibi patria! — Ali glejte strašno maščevanje za njih sramotno zgubo! Komaj se je drugo jutro svitati začelo, že je bil posteni naš Vittori na zidih okoli razglašen za ubijalca (assasino) izdajalca (traditore), goljufa (truffatore), kateri je že za vislice zrel (a chi poco farebbe la forza), da ne omenim drugih nesramnih psov.

Kaj je naš Felix, ve že cela Soča; da je pa umazani pisec saj deset let moral med najhujšimi tolovaji živeti, nam kažejo jasno njegove besede, katere se gotovo le med tako drhaljo nahajajo. Lahko se ponašate „compagnioni“ tega pisca, da ste v vrsti s tistimi capastni voglarji v Gorici, ki po noči danes tega, jutri unega (morte a X, morte a Y) na zidove obešajo! Da imamo tudi v Kanalu take malhute, ne bi bili verjeli! Lahko bi mi grdemu pisunu drugače hlačice stresli, pa smili se nam vloga para. Le še toliko v obče rečemo, da kakor pljuska Soča zastoj ob naš trdni most, bodete tudi Vi z Vašimi štrlečimi kapami zastoj butali v nas, tudi ako na „šild“ še prav velik kozji rog nabodete!

Prosimo vas, dragi „šterlečo-šildci“ ne pripisite to naši sirovosti in neotesanosti, ako bomo v prihodnje na kako drugo piščalko zapiskali!

V imenu mnogo kanalskih sršenov

J. Brenclj.

Politični razgled.

Zbornica poslancev je govorila 4 dni v 6 sejah o načelih, po katerih se naj prekroji, naše denarstvene zadeve. Čuti je bilo mnogo govorov, dolgih govorov, o načelih malo; obé stranki ste si breznačelnost očitale, a menda obé imele pravo, jedna je hotela drugi podtakniti kant, kateremu se bomo le težko izognili, če se mu bomo, a vsaka ga je napravila po svoje. Kaj hočemo reči k frazi: Avstrija stoji na čelu ustavnih evropskih držav, in to stanja je necega požrtovanja vredno. Skušnjava takih fraz naštevati hočemo zatreči, in le omeniti, da so se ministri zopet in zopet potegovali za vladino časnikarstvo, ko je šlo za bitje ali nebitje naše države, da so zagovarjali sebe, a malo storili, pojasniti naše denarstvene zadrege in sredstva, po katerih se iz njih izkopati. Celo finančni minister ni vedel nič določnega povedati o tem, kaj smo in kaj bomo, dasiravno ni bil njegov govor najkrajši. Razun poročevalca Skeneja brali smo tehtno besedo le od Poljaka Ziemalkovskega, ki je rekel: Izrečimo, da ne moremo plačati, saj tega stanja nismo zakrivali mi, ampak samovladarstvo in navidezustavnost. Kar je bilo čuti o načelih, vse se je pozabilo, ko je ministerstvo po dolgem omecovanju izreklo, da bi ne hotlo izvrševati vladni nasprotnih nasvetov proračunskega odbora vedine. Pereat mundus — da si le ohranimo ministerstvo, to je postalo po Auerspergovem izreku zbornično načelo, pri glasovanju je obveljala vladina volja po nasvetu odbora manjšine in poslanca Lipmana: Vse vrste založnega splošnega državnega dolga izvzemši dolgov v §. 2. finančne postave imenovane se imajo spremeniti v 5% jednoti dolg, kateri se s 16 od sto nadači, a nadačenje ne sme povišati. Slovenski poslanci Pintar, Svetec, Toman so glasovali za Skenejeve nasvete. Nasvet manjšine je obvaljal: 100 zoper 58 glasov. Skene se je pri takem vedenju odpovedal poročevanju. Potem se je pritrdilo dr. Rechbauerjevi resoluciji, da nismo dolžni plačati vseh državnih dolgov, da jih plačamo le „iz viših političnih obzirov“. Plačevalci bodo pri plačevanju sicer visoko gledali, ali bodo pa videli tudi Rechbauerjeve visoke obzire, to bomo še le povedali, ko več izvemo od plačevalcev in iz zapisnikov — dačnih zaostankov.

Obveljal je tudi nasvet odboreve manjšine, da se 20% kuponskih obresti ne izplača.

Plačilni nalog g. dr. Prelogu, katerega smo priobčili na čelu 27. št. „Slov. Nar.“ je našel v českich časopisih zaslužen odziv. „Nar. Listy“ so mu posvetile poseben uveden članek, v katerem med drugim beremo: To je najnovejši vladni, uradni škandal cislajtanski. To je beustovski non plus ultra. — Izvrstno, gospodje muzikanti, svojemu kapelniku delate čast.

Francoska vlada je izrekla, da bo še le po velicem cerkvenem zboru svojo vojno iz Rima poklicala. Laska vlada noče popred plačati zaostalih dolgov, katere je po septemborskem dogovoru po papežu prevzela.

Poslanci velikega posestva se pritožujejo, da jih vlada celo prezira in se le za neke doktorje na levi strani zbornični briga. Nekdo izmed njih je te dni rekel: Če bo to še kaj časa trpelo, bomo se raje pridružili Čehom!

Poslanec Borlen se je v ogerskem zboru pritožil, da so se mu na pošti pisma odpirala. Tudi od naših dopisnikov smo zvedeli, da ne dobivamo vseh pism.

Severno-nemški državni zbor je začel pretekli četrtek zopet zborovati. Poslancev se je bilo malo, niti polovica snišla. Bismark je poslal zbornici proračun severno-nemške zveze, osebno ga zavoljo bolehanja ni mogel izročiti.

Nadvojvoda Albreht je ogerskega popečiteljstva predsedniku g. Andrasiju v njegovi službi kot najvišji vojni zapovednik tri v peti. Ko se en-

krat vresniči ogerska armada, hočejo ga toraj Ogri toliko časa nadlegovati in mu sitnariti, da mu bo samemu služba presedala. Prav ustavno!

Dunajski listi vedó pripovedati, da se je sklepalo v ministerstvo o českem vprašanji in da bi bila vlada pri volji Čehom na pol pota naproti priti. Tudi nazočnost Palackega in Pilgerja se spravlja v stik s tem posvetovanjem.

Mi želimo porazumljenja in tudi Čehi, bojimo se pa, da ne bo iz njega nič, dokler je sedanja vlada na krmilu, to vemo da Čehi svojega programa ne bodo popustili. Taki razgovori z ministri in njihove obljube ne sodijo v ustavno državo —, pa imajo tudi malo nasledkov — skušnja uči in Čehi so se izučili.

„Politika“ je zvedela iz zanesljivih virov, da so se snišli znameniti poljski in magjarski politikarji k razgovoru v Pešti. Tudi nekoliko poljskih izselencev pride pri tej priliki v Pešto. Smolka bi bil imel že večraj tje priti; pripravljal so se sprejeti ga slovesno in dostojno.

Najnovejša bomba g. Svetca proti „Slov. Narodu.“

Prepara s g. Svetcem smo do vrata siti. Ker nam pa v št. 11 „Primorca“ očita, da smo si v njegovi pravdi nekaj izmislili, naj sledi tú sledeči stavki:

G. Sv. pravi v „Primorcu“: Kar „Slov. Narod“ zastran prič piše, da zato niste bili zapriseženi, ker nju izpovedba ni bila enega pomena i ker je ena priča za eno reč premalo, to si je „Slov. Narod“ sam izmislil, ker tega niti „Zukunft“ ne piše, niti ni res. „Zukunft“ št. 112 piše na 2. strani 1. predelek 33. vrsta od zd.: Nach kurzer Zeit erklärt der Herr Präsident, der Gerichtshof habe beschloss, beide Zeugen — nicht zu beiden, weil deren Aussagen nicht entscheidend seien.

In v opombi na 2. str. 2. pred.: Die Blätter vergessen, dass man einen rechtlichen Beweis in diesem Falle mit einem Zeugen (Jenko) gar nicht herstellen kann. Ein moralischer Beweis ist freilich — was Anderes.

„Slov. Narod“ je pisal: Gospod Leskovec gorori za —, g. Svetec zoper to, da bi prisegala svedoka. Sodniki odločijo, da ne, ker izjavi svedokov niso odločni in enega pomena. Prisega posameznega za eno in isto stvar pa ne zadostuje.

(Drugi listov, kakor „Laib. Zig.“ in „Presse“. žalibog nimamo pri rokah).

Kdor besedi na tolmači, kakor je nekdo tolmačil sv. pismo, ne bo nam mogel nikakoršnega izmišljanja očitati.

Izpraznjene službe.

Služba svetovalca pri c. k. dež. sodniji v Gradcu; letna plača 1890 gl. event. 1470 gl.; prošnja pri predsedništvu c. k. deželne sodnije v Gradcu.

Služba svetov. tajnika pri c. k. dež. sodniji v Gradcu; letna plača 945 gl. event. 840 gl. prošnja pri predsedništvu dež. sodnije v Gradcu.

Služba pomočnika pri ravnateljstvu pomočnice v Gradcu; prošnja pri predsedništvu c. k. dež. sodnije v Gradcu.

Služba ranocelnika v Kozjem; treba znanje s slovenske čine; prošnja do 15. junija 1868 pri c. k. okr. uradu v Kozjem

Službe odvetnika v Gradcu, prošnja pri c. k. dež. nadsodniji.

Služba vajenca pri računskem oddelu c. k. štirake, krajnake in koroške dež. nadsodnije; letna podpora 200 gl., prošnja do 15. junija pri predsedništvu c. k. dež. nadsodnije v Gradcu.

Javne dražbe 10. junija.

Krajsko: II. izv. d. Vajntinger-ovo posestvo dr. št. 20 gor. št. 14, 26, 27 28 pri okr. ur. v Novomestu; cena 1900 gl.

I. izv. d. pos. Marije Mestek iz Sovče urb. št. 174/171 Nadlišek o. u. Lašče zar. 210 gl. c. 982 gl.

II. izv. d. Petelinovo pos. urb. št. 42 pri okr. ur. v Ribnici zar. 200 gl., cena 8086 gl. 50 n.

I. izv. zem. Božičeve zapuščine gor. št. 559 ad Thurnamhart pri okr. ur. v Krškem zar. 63 gl. 78 1/2 n. cena 31 gl. 50 n.

I. izv. d. posestev Jož. Lekša od Straže dom. št. 9/1 gor. št. 477 in 514 Gurkfeld zar. okr. ur. v Krškem zar. 112 gl. 56 n. cena 2145 gl.

I. izv. d. pos. Jož. Dolinarja rktf. št. 35 Thurnamhart pri okr. ur. v Krškem zar. 46 cena 540 gl.

prest. III. izv. dr. pos. pri okr. ur. Jerneja Bečaja v Melavi št. 1 urb. št. 226/217 ad Nadlišek.

Štajersko: II. izv. dražba Špeglič-vegega posestva urb. št. 26 od 10—12 ure v okr. ur. slov. Bistriškem; cena 530 gl.

I. izv. d. pos. Jož. Skutnika urb. št. 5 in v št. 12 ad Görzhof pri okr. ur. v Celji cena 1492 gl.

izv. d. pos. Blaža Gavesa dom. št. 25 ad Sauritsch c. 850 gl. o. u. Ptuj.

I. izv. d. pos. Len. in Rozalije Weiss urb. št. 11 in 45/4, ad Hörberg pri okr. ur. v Kozjem zar. 1329 gl. c. 1615 gl.

I. izv. d. pos. Andreja in Katarine Košec urb. št. 266 ad Neucilli pri okr. ur. v Celji cena 2990 gl.

Koroško: II. izv. d. Ramuševu pos. (pri Jeleni) pri okr. ur. v Velikoveci zar. 89 gl. 47 1/2 n. cena 3062 gl. 65 n.

13. junija.

Krajsko: Sop. III. izv. dr. Panjanovo pos. pop. št. 16 1/2 pri okr. ur. v Črnomblu zar. 38 gl. 78 1/2 n. cena 1360 gl.

II. izv. d. Kraševičevu pos. rktf. št. 11 in urb. št. 16 Trebno pri okr. ur. v Trebnu zar. 525 gl. cena 1260 gl.

Sop. I. izv. d. pos. Ivana Novaka p. št. 11, 123, 215, 236, 342, 410 rktf. št. 645 fol. 239 Radmansdorf pri okr. ur. v Radolci zar. 187 gl. 82 n. cena 2362 gl.

Štajersko: II. izv. d. Turnero pos. urb. št. 12 ad Augustinergrüt Hohenmauthen pri okr. ur. v Marenbergu zar. 40 gl. 96 n., cena 2200 gl.

II. izv. d. pos. Martina in Urše Hajdnik gor. št. 508 ad Studenitz pri okr. ur. v Konjicah zar. 15 gl. 83 n. cena 860 gl.

Dunajska borza od 8. junija.

5% metalike 57 fl. — kr.	Kreditne akcije 136 fl. 90 kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. 57 fl. 40	London 116 fl. 16 kr.
5% narod. posojilo 62 fl. 90 kr.	Srebro 114 fl. 50 kr.
1860 drž. posojilo 82 fl. 40 kr.	Cekini 5 fl. 56 kr.
Akcije narod. banke 70 fl. 70 kr.	

„Slovenskega Naroda“

posamezni listi se dobivajo v Mariboru pri tiskarju g. Janžiču in bukvozezu g. Novaku. Od štev. 27. pričenshi tudi pri g. E. Hohnu, bukvozezu na starem trgu v Ljubljani. Cena posameznega lista 7 kr. Gosp. E. Hohn sprejema tudi naročnino (60 kr.) na J. Janžičev slovenski almanah „Mladika“.